

Забравената ябълка.

Всички плодове на старата ябълка били обрани. Остана само една-едничка ябълка, която била забравена.

„Ахъ“, въздишала забравената ябълка, „нима съм осждена да изсъхна, безъ да мога да зарадвамъ нѣкого?“

Но не станало така, както тя си мислила.

Следъ нѣколко дни духналъ силенъ вѣтръ и отбрулилъ ябълката. Тя паднала въ една ямичка на земята. Тревата я покрила. Никой не я забележилъ.

Дошла зима и затрупала всичко съ снѣгъ.

Ябълката лежала спокойно въ земята. Месистата ѝ частъ изгнила и семките ѝ се заровили въ земята.

Дошла пролѣтъ. Една семка почнала да никне. Минало малко време и надъ земята се показало младо фиданче.

Башата го видѣлъ и повикалъ момченцето си Милчо. Той му казалъ:

„Гледай, Милчо: ябълково фиданче. Ще го премѣстимъ на припечно мѣсто и ти ще се грижишъ за него. Това фиданче ще бжде твое“.

Башата изкопалъ и посадилъ фиданчето предъ къщата, кждето било запазено отъ вѣтръ. Той забилъ до него колче и го привързалъ о него.

Когато ставало горещо, Милчо поливалъ фиданчето. Той чистѣлъ листата му отъ гженици и майски бръмбари.

Следъ две години Милчовъ татко присадилъ фиданчето, а на другата година то цвѣнало.